



**JØRN
LIER
HORST**
PSI

☰ KNIHA ZLIN

THRILL

JØRN LIER HORST
HONICÍ PSI

**JØRN
LIER
HORST
HONICÍ
PSI**

This publication of this translation has been made possible through the financial support of NORLA, Norwegian Literature Abroad.

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2012
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůfková, 2016

ISBN 978-80-7473-503-5 (PDF)

1

Děšť bušil v silných provazcích do skla. Voda stékala po oknech a ze střechy kapalo na venkovní stolky na zahrádce. Holé větve topolů v mohutných poryvech větru škrabaly o zdi.

William Wisting seděl u okna a vyhlížel ven. Z mokrého chodníku se odtrhávalo lepkavé podzimní listí a odlétalo s větrem.

Venku na dešti parkovalo stěhovací auto. Vybíhala k němu mladá dvojice, která vždy donesla několik velkých kartonových krabic a vzápětí spěchala zpátky do vrat.

Wisting měl děšť rád. Nevěděl vlastně proč, ale připadalo mu, že všechno tak nějak tlumí. Vždy při něm svěsil ramena a zklidnil se mu tep.

Do bušení kapek se mísily měkké jazzové tóny. Wisting se obrátil k pultu. Plamínky mnoha svíček vrhaly po stěnách třepotavé stíny. Suzanne se na něj usmála, natáhla ruku k polici na stěně a hudbu ztlumila.

V podlouhlém lokále nebyli sami. U jednoho stolu poblíž baru seděli tři mladíci. Intimní městská kavárna si ve Stavern získala oblibu mezi studenty nově zřízené pobočky policejní akademie.

Wisting se otočil zpět k oknu. *Božský klid*, hlásala mléčná písmena zrcadlového nápisu vyvedeného do oblouku. *Galerie a kavárna*.

To byl odjakživa Suzannin sen. Jak dlouho ho v sobě nosila, nevěděl. Jednoho zimního večera odložila knížku, kterou právě četla, a sdělila mu, že vypráví o převozníkovi na řece Hudson, který se celý život plaví mezi New Yorkem a Jersey, tam a zase zpátky. Den za dnem, rok za rokem. A pak jednoho dne učiní zásadní rozhodnutí. Otočí loď a plnou parou zamíří na moře, na rozlehlé moře, o němž celý život snil. Následujícího dne koupila prostory pro kavárnu.

Zeptala se ho, jaký sen má on, neodpověděl jí však. Ne proto, že by nechtěl, ale protože nevěděl. Měl rád svůj život v jeho dosavadní podobě. Pracoval jako policista a nepřál si na tom nic měnit. Zaměstnání vyšetřovatele mu dodávalo pocit, že dělá něco důležitého a smysluplného.

Pozvedl šálek kávy, přitáhl si nedělní noviny a znovu vrhl pohled do podzimní tmy. Obvykle sedával v zadní části lokálu, kde si ho lidé hned tak nevšimli. Ovšem v tomhle počasí stejně venku nikdo moc nechodil, proto klidně mohl sedět u stolku u okna a nemusel se bát, že ho někdo z kolemjdoucích pozná a zajde si s ním dovnitř popovídat. Na to, že ho lidé na ulici poznávají, si už postupně zvykl a stále častěji se stávalo, že se nechal přemluvit k účasti v nějaké televizní talkshow, aby pohovořil o některém z případů, na nichž v minulosti pracoval.

Když do kavárny vstupoval, jeden z mladíků u stolku před pultem k němu zalétl pohledem a štouchl do svých dvou kamarádů. Wisting ho také poznal. Dotyčný patřil ke studentům policejní akademie. Na začátku semestru vedení akademie Wistinga pozvalo, aby pronesl přednášku o etice a morálce. Mladík tehdy seděl v první řadě.

Wisting si přitáhl noviny. Titulní straně dominovaly tipy na hubnutí, předpověď dalších srážek a intriky

v televizní reality show. V nedělním vydání se zřídka objevovaly žhavé novinky. Konzervy, tak nazývala Line témata, která se jim válela v redakci celé dny nebo týdny, než se dostala do tisku. Wistingova dcera pracovala v bulvárním deníku *Verdens Gang* už pátým rokem. Tohle zaměstnání šlo dobře dohromady se zvědavostí a kritickým pohledem, jimiž byla vybavena. Prošla postupně několika odděleními a momentálně pracovala v kriminalistické redakci. Stávalo se tudíž, že někdy zpracovávala případy, které vyšetřoval její otec. Ten si proto musel hlídat, aby u něj nedošlo ke střetu zájmů, zvládal to však dobře. Na tom, jaké si dcera vybrala povolání, se mu nelíbila jen představa, že ji tato práce bude přivádět k největším hrůzám, jaké se ve společnosti odehrávají. Wisting pracoval u policie jedenatřicet let. Díky tomu znal většinu podob brutality a krutosti – což mu vyneslo mnoho bezesných nocí. Přál si, aby toho byla dcera ušetřena.

Vynechal stránku s názorovými komentáři a rychle prolétl nejnovější zprávy. Počítal s tím, že od Line tam žádný článek nenajde. Mluvil s ní před víkendem a věděl, že má momentálně volno.

Diskusí s Line o aktuálních událostech si cenil čím dál tím víc. Nebylo snadné si to přiznat, ale rozhovory s dcerou ovlivnily jeho současný náhled na vlastní roli policisty. Line k němu i k policejnímu sboru přistupovala jako nezaujatý vnější pozorovatel a její názory ho už několikrát přiměly přehodnotit celkem rigidní vnímání sebe samého. Během přednášky pro studenty policejní akademie, kde mluvil o tom, jak je pro pocit bezpečí veřejnosti a její důvěru v policii nutné, aby byli členové policejního sboru bezúhonní, slušní a spořádaní, si uvědomil, že pro něj Linina stanoviska znamenají cenné břemeno. Budoucím kolegům se pokusil vysvětlit, jak důležité jsou pro roli policisty základní hodnoty,

jak se vše točí okolo věcnosti a objektivnosti, čestnosti a upřímnosti a neustálého hledání pravdy.

Když došel k televiznímu programu na poslední stránce, studenti vzadu v kavárně se zvedli. Zastavili se u dveří a zapínali si bundy. Nejvyšší z nich se zadíval na Wistinga. Wisting se usmál a pokývl mu, aby dal najevo, že ho poznal.

„Máte dneska volno?“ zeptal se další z mladíků.

„To je jedna z výhod, když pracujete u policie tak dlouho jako já,“ odpověděl mu Wisting. „Pevná pracovní doba od osmi do čtyř a každý víkend volno.“

„Mimochodem, díky za skvělou přednášku.“

Wisting uchopil šálek.

„To je od vás milé.“

Student chtěl říct ještě něco, avšak Wistingovi začal zvonit telefon. Vytáhl ho, zjistil, že volá Line, a hovor přijal.

„Čau tati,“ ohlásila se dcera. „Už ti volal někdo od novin?“

„Ne,“ odpověděl Wisting a pokývl studentům, kteří se hotovili k odchodu. „Proč by měl? Stalo se něco?“

Line mu na otázku neodpověděla.

„Jsem teď v redakci,“ pokračovala místo toho.

„Ty nemáš volno?“

„Ale jo, jenže jsem si šla zacvičit a cestou jsem se tady stavila.“

Wisting upil kávy. Poznával v dceři mnohé ze svých vlastností. Zvědavost a touhu být vždycky tam, kde se něco děje.

„Zítřka o tobě vyjde článek,“ sdělila mu Line a na chvíli se odmlčela, než navázala: „Jenže tentokrát nic pochvalného. Jdou po tobě. Chtějí tě dostat.“

2

Line slyšela ve sluchátku otcův dech. Pohybovala nazařbůh myši po monitoru, na němž měla otevřený článek připravený k publikování. Věvodila mu otcova tvář.

„Jde o případ Cecílie,“ vysvětlila.

„Případ Cecílie?“ zopakoval Wisting na druhém konci.

V hlase se mu ozvalo zaváhání. To byl jeden z případů, o kterých se vždy zdráhal mluvit. Jeden z nejtěžších a nejbolestnějších.

„Případ Cecílie Lindeové,“ dodala Line, ačkoli věděla, že ho otec připomenout nepotřebuje. Byl tehdy mladý a šlo o jeden z nejprobíranějších případů desetiletí.

Zaslechla, jak otec polkl a odložil šálek na stůl.

„A dál?“ zeptal se jen.

Line vzhledla od monitoru. Od zpravodajského pulstu se zvedl šéfredaktor a vydal se ke schodům vedoucím do horního patra. Byl čas večerní porady, kde se doladovaly poslední detaily ranního vydání a kde se přijímalo konečné rozhodnutí o tom, jaké články vyjdou na titulní straně. Připravený materiál o Linině otci zabíral dvě strany a očividně byl určen právě pro titulku. Vraždu Cecílie Lindeové si čtenáři stále dobře pamatovali, článek by měl proto zajistit deníku dobrou prodejnost i nyní, po sedmnácti letech.

„Haglundův advokát zaslal podnět Komisi pro obnovu řízení,“ vysvětlila otci Line, jakmile ji šéfredaktor minul.

Otec na druhém konci mlčel. Šéf zpravodajství shrnul na hromádku svazek papírů a následoval šéfredaktora. Line znovu přelétla pohledem článek, který měla před sebou. Kladl vlastně víc otázek, než na kolik jich odpovídal, a Line bylo jasné, že jde o záležitost, která vytvoří nejen v jejích novinách seriál na pokračování.

„Do případu se pustil soukromý detektiv,“ pokračovala.

„A co to má společného se mnou?“ chtěl vědět otec, Line mu však na hlase poznala, že dobře ví, oč běží.

Tehdy před sedmnácti lety vedl otec vyšetřování. V té době již byl vyprofilovaným policistou. Známou tváří, kterou lze pohnat k odpovědnosti a která se dá dobře propírat v médiích.

„Podle nich prý došlo k manipulaci s jedním důkazem,“ objasnila mu Line.

„S jakým?“

„S důkazem obsahujícím genetický materiál. Domnívají se, že ho policie nastrčila.“

Line úplně živě viděla, jak otec sevřel šálek.

„Jak to zdůvodňují?“ chtěl vědět.

„Advokát nechal provést novou analýzu vzorků a je toho názoru, že cigaretový nedopalek, na němž byla DNA nalezena, někdo nastrčil.“

„To tehdy tvrdili taky.“

„Advokát prohlašuje, že to může dokázat, a dokumentaci prý zaslal Komisi pro obnovu řízení.“

„Nechápu, jak by mohli cokoli dokázat,“ zamumlal otec.

„Mají i nového svědka,“ líčila mu dál Line. „Údajně může Haglundovi poskytnout alibi.“

„A proč se ten svědek neozval už tehdy?“

„Ozval se,“ odpověděla Line a polkla. „Prý tehdy telefonoval a mluvil s tebou, ale nic dalšího se pak už nestalo.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho. „Teď tady probíhá večerní porada,“ pokračovala Line. „Ale potom ti zavolají a budou od tebe chtít vyjádření. Připrav si, co jim řekneš.“

Otec dál mlčel. Line spočinula pohledem na monitoru. Většinu plochy zaplňoval otcův snímek. Použili fotografii z jisté talkshow, v níž hostoval před necelým rokem. Byly na ní dobře rozpoznatelné studiové kulisy, které nyní fungovaly jako jakési subtilní zdůraznění toho, že je z porušení zákona obviněn známý kriminálníst.

Na snímku měl otec husté tmavé vlasy poněkud rozčuchané a tvář staženou do přísného úsměvu. Vrásky v obličejí prozrazovaly, že toho má hodně za sebou. Upíral do objektivu temné oči a pohled měl klidný. V onom televizní programu vystupoval jako vážený, zkušený, ale také starostlivý, svědomitý a silně sociálně angažovaný vyšetřovatel. Zítra popisek u fotografie přiměje lidi, aby se na něj podívali jinýma očima. Jeho pohled se bude dát vyložit jako chladný a jeho přísný úsměv možná bude působit falešně. Moc médií se změní v bezmoc.

„Line?“

Line si posunula telefon.

„Ano?“

„To není pravda. Nic z toho, co tvrdíš, není pravda.“

„Já vím, tati. Mně to říkat nemusíš, ale v novinách to zítra stejně vyjde.“

3

V prostorách redakce se rozhostil večerní poklid. Na němých televizních obrazovkách se míhaly snímky ze zahraničních zpravodajských kanálů za doprovodu tukaní cvičených prstů přebíhajících po klávesnicích a občasných tichých telefonických hovorů.

Line se právě chystala odhlásit z počítače, když dolů sešel šéfredaktor. Večerní porada skončila. Šéfredaktor se jmenoval Joakim Frost, Mráz, avšak říkalo se mu Mrazivec.

Rozhlédl se po místnosti a pak přešel k Line. Pohled měl ledový a jako by ho upíral skrze ni. Povídalo se o něm, že funkci šéfredaktora získal právě proto, že není schopen vidět za novinovými titulky lidské tragédie. Jinými slovy: správnou kvalifikací u něj byla právě absence empatie.

„Je mi to líto,“ pronesl, neboť považoval za jisté, že Line článek o svém otci viděla. „Chystal jsem se vám zavolat, abych vás o tom informoval, ale vy jste se tu zrovna objevila.“

Line přikývla. Věděla, že šéfredaktor vznik článku inicioval, a znala ho natolik dobře, aby jí bylo jasné, že nemá cenu s ním diskutovat. Rezolutně hájil komerční zájmy jejich novin. Šlo mu o to, aby titulní strany přitahovaly co nejvíc pozornosti, a Line nestála o jeho výklad o nezávislém a svobodném tisku. Navíc by ho sotva zajímaly její protiargumenty. Mrazivec pracoval

v novinách už skoro čtyřicet let. V jeho očích byla Line ještě pořád bezvýznamným zelenáčem.

„Tuhle věc nemůžeme zarazit,“ dodal.

Line znovu přikývla.

„Mluvila jste s otcem?“

„Ano.“

„Co říkal?“

„To ať vám poví sám.“

Mrazivec přikývl.

„Samozřejmě má právo se k tomu vyjádřit.“

Line si dovolila úšklebek. Odpověď na obvinění uveřejněná na titulní straně měla nepatrnou hodnotu. Navíc snaha čelit článku, na kterém pracovala celá redakce, jen prostřednictvím telefonického vyjádření získaného těsně předtím, než půjdou noviny do tisku, neměla naději na úspěch.

„Poslyšte, Line,“ pokračoval Mrazivec. „Chápu, že je to pro vás těžké. I pro mě to bylo těžké, ale v tomhle případě jde o mnohem víc než jen o to, co si myslíme nebo co cítíme. Je důležité, aby tisk byl hlídacím psem. V tomhle případě jde o všeobecný národní zájem.“

Line vstala. Šéfredaktorovy argumenty byly pokryteckou zástěrkou pro to, co pro něj mělo skutečně význam, a to byla výše nákladu. Jejich list si mohl zachovat čest i bez senzačního titulku s jejím otcem coby hlavní aktérem. Případ nemusel být nutně personifikován. Kritika mohla být klidně namířena proti policii jako celku a veřejné službě. Jenomže takový článek by tolik neprodával.

„Pokud potřebujete trochu času, můžete si vzít pár dní volno,“ nabídl jí šéfredaktor. „Vrátíte se, až bude po všem.“

„Ne, děkuju.“

„Myslím, že kdybychom ten případ přenechali jiným, mohl by se rychle zvrhnout v ještě ošklivější záležitost.“

Line odvrátila pohled. Pomyšlení na otcovu tvář v zítřejším ranním vydání jí nedělalo dobře.

„Ušetřete mě toho,“ odvětila.

„Line!“ zavolal na ni šéf zpravodajství. Stál tam společně s jednou večerní reportérkou – vytrhl jí z bloku list a přiběhl k Line a Mrazivcovi.

„Vím, že máš volno a že se ti to asi moc nehodí, ale nemohla by sis vzít tohle?“

Line se ani nestihla rozmyslet a rovnou automaticky vyhrkla: „Oč jde?“

„Vražda ve Starém Městě ve Fredrikstadu. Policie nám to ještě nepotvrdila, ale máme tip od člověka, který tam stojí nad zkrvavenou mrtvolou.“

Line si uvědomila, jak ji ta novinka naplnila novou energií a současně ji vyšťavila. Podobné případy měla ráda. V tom byla dobrá. Dokázala vyhledávat zdroje a vyvinula si schopnost získávat z lidí informace a pak je analyzovat tak, aby rozlišila, co může použít a čemu se nedá věřit.

Mrazivcův obličej se rozzářil úsměvem.

„Dotyčný nám zavolal přímo z místa činu?“

„Nejdřív volal na policii, potom nám.“

„Špatné pořadí, ale budiž. Kdo to nafotí?“

„Do deseti minut tam budeme mít externího fotografa, ale potřebujeme reportéra.“

Joakim Mráz se otočil k Line.

„Pokud nemáte v úmyslu přijmout moji nabídku na několik dní volna, pak si myslím, že byste měla vyrazit,“ pobídl ji a rychlými kroky přešel k pultu.

Line hleděla na jeho záda a došlo jí, že pro něj i pro ostatní bude příjemnější, jestliže bude následující dny trávit v Østfoldském kraji, a nikoli tady v redakci.

Šéf zpravodajství jí podal papírek se jménem a telefonním číslem osoby, od níž tip získali.

„Třeba se z toho něco vyklube,“ pronesl a tiše dodal: „Titulka půjde do tisku až za čtyři hodiny.“

4

Novinář zavolal těsně před desátou. Wisting nepostřehl jeho jméno, zaznamenal jen, že je z *Verdens Gang*.

„Zítřka uveřejníme materiál o případu Cecílie,“ spustil. „Advokát Sigurd Henden zaslal podnět Komisi pro obnovu řízení.“

„Aha.“

„Rádi bychom získali vaše vyjádření k obvinění z toho, že jste údajně manipuloval s důkazy, na jejichž základě byl Rudolf Haglund usvědčen.“

Wisting si odkašlal a pevným hlasem se zeptal: „Jakže znělo vaše jméno?“

Novinář zaváhal a Wisting získal podezření, že ho předtím zamumlal záměrně.

„Eskild Berg.“

Wisting si znovu odkašlal. To bude obyčejný zpravodaj, žádný zaměstnanec kriminalistické redakce, s nimiž občas mluvil, když se něco dělo. Měl dojem, že to jméno v novinách už zahlédl, ale nevybavoval si, že by s dotyčným někdy hovořil.

„Jak byste okomentoval obvinění, že jste zfalšoval důkazy?“ zopakoval novinář.

Wistingovi přešel po zátylku a zádech mráz, dokázal však zachovat klidný tón.

„Je těžké se k tomu vyjádřit..., když neznám obsah obvinění.“

„Advokát Henden tvrdí, že může doložit, že Rudolf Haglund byl odsouzen na základě nastrčených důkazů.“

„O tom mi není nic známo.“

„Vy jste byl tehdy vedoucím vyšetřování?“

„Ano, to souhlasí.“

„Je to tedy pravda? Došlo tam k falšování důkazů?“

Wisting mlčel, přitom si v hlavě formuloval odpověď. Novinář sotva očekává, že bych mu to potvrdil, ale očividně mě chce vyprovokovat ke komentáři.

„Nevím, z čeho Henden ve svých tvrzeních vychází,“ spustil pomalu, aby měl novinář čas si jeho slova zaznamenat. „Není mi však jakkoli známo, že by během vyšetřování mělo dojít k nějakým nesrovnalostem.“

„Údajně také existuje svědek, který nedostal příležitost svědčit,“ pokračoval novinář. „Jeho výpověď by prý hovořila v Haglundův prospěch.“

„O tom mi také není nic známo, ale jsem si jistý, že to komise prověří.“

„Nepřipadají vám obvinění vznesená vůči vám jako tehdejšímu odpovědnému vedoucímu vyšetřování velice závažná?“

Novinář se očividně snažil vydolovat z něj osobní reakci.

„Můžete ocitovat to, co jsem právě řekl,“ odpověděl mu Wisting. „Víc vám k tomu dnes večer nepovím.“

Novinář to ještě několikrát zkusil, avšak bez úspěchu. Wisting poté telefon odložil, dobře si vědom toho, že jeho vyjádření beztak v této záležitosti nesehraje žádnou významnější roli. Dobře chápal, že tisk má úlohu hlídačícího psa. Úkolem médií je kritizovat politiky, lidi u moci a veřejné orgány. Média mají bránit právo a odhalovat podvody a bezpráví. Tyto principy sám hájil, přesto mu nyní připadalo, že bezpráví postihlo jeho samotného.

Opět obrátil pohled k okennímu sklu, po němž stékaly kapky deště. V hlubokém zamyšlení sledoval vlast-

ní odraz. Sporé osvětlení překrucovalo obrysy jeho tváře a měnilo ho v cizího člověka.

Sigurda Hendenen znal z několika jiných případů. Henden tehdy před sedmnácti lety Haglunda v soudním řízení neobhajoval, avšak dnes to byl uznávaný a prominentní advokát pracující v jedné z největších a nejrenomovanějších advokátních kanceláří v Norsku a měl za sebou působení na ministerstvu spravedlnosti ve funkci náměstka a osobního poradce. V případech, během nichž s ním měl Wisting co do činění, vystupoval rozumně a korektně. Nehrál divadýlko pro veřejnost, a když se s něčím vytasil v médiích, obvykle míval v rukou solidní karty.

Wisting již předtím dobře věděl, že Henden na případu pracuje. Advokát totiž před dvěma měsíci požádal o zapůjčení spisu. Občas se stávalo, že je novináři, soukromí detektivové nebo advokáti přiměli otevřít archiv, ale zřídka kdy to k něčemu vedlo.

Henden nebyl ten typ advokáta, který by psal dopisy nebo podněty jen proto, aby udělal na své klienty dojem. Udržoval si vysoký profesní standard, a ve starém spisu tedy musel pro podání podnětu na obnovu řízení najít důvodné skutečnosti. Wistingovi jen nešlo na rozum, co to mohlo být, a uvědomoval si, že ho to zneklidňuje.

Ze zamyšlení ho vytrhla Suzanne.

„Nemohl bys mi pomoci?“ požádala ho a otevřela myčku. Vzápětí ucouvla, protože jí do obličeje vystoupala horká pára.

Wisting vstal, věnoval jí úsměv a obešel pult, aby vyzvedl a uklidil sklenice.

Suzanne došla ke dveřím, zamkla a otočila cedulku tou stranou, která hlásala, že je zavřeno. Pak začala sfoukávat svíčky.

Wisting otevřel ústa, aby jí řekl o Cecílii Lindeové, ale nevěděl, kde by měl začít, a proto je zase zavřel.

Edice THRILL, svazek 6

JØRN LIER HORST HONICÍ PSI

Z norského originálu *Jakthundene*, vydaného
nakladatelstvím Gyldendal Norsk Forlag v roce 2012,

přeložila Kateřina Křišťůvková

Odpovědný redaktor Pavel Bakič

Jazyková korektura Daniela Mrázová

Návrh a typografická úprava obálky Radek Jahůdka

Vydalo Nakladatelství KNIHA ZLIN, s. r. o.,

Na Drahách 369, 760 01 Zlín,

v roce 2016

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.

Vydání první

Všechna práva vyhrazena

www.knihazlin.cz

info@knihazlin.cz

ISBN 978-80-7473-503-5 (PDF)

**V sérii s vrchním komisařem
Williamem Wistingem dále vyjde:**

POUSTEVNÍK

Několik týdnů před Vánoci je v blízkém Wistingově sousedství nalezen před televizorem mrtvý muž. Nic nenasvědčuje tomu, že by zemřel jinou než přirozenou smrtí. Pouze fakt, že byl objeven až po čtyřech měsících, dokládá, o jak osamělého člověka se jednalo. Nedlouho poté je ve školce, kde se pěstují vánoční stromky, nalezen jiný mrtvý muž. Ani jeho nikdo nepostrádá. Zatímco první nález vzbudí pozornost pouze Wistingovy dcery, novinářky Line, jež se rozhodne napsat článek o lidech, kteří vůbec nikoho nemají, vyvolá nález druhý rozsáhlé vyšetřování. Wisting a jeho kolegové mají před sebou složitý příběh, jenž jim velmi zamotá hlavu – a to nejen proto, že se do něj zakrátko nechtěně zaplete i Line.

(vyjde v červnu 2017)

ZASLEPENÍ

Wistingova dcera Line čeká dítě, a proto se rozhodne přestěhovat se zpátky do rodného Stavern. Tam potkává svou bývalou spolužačku Sofii, nyní svobodnou matku. Sofie právě zdědila po svém nechvalně proslulém dědečkovi, o němž se proslýchá, že byl kápem místního podsvětí, dům a při jeho vyklízení objeví v trezoru ve sklepe pistoli. Neví si s ní rady, a proto ji prostřednictvím Line odevzdá na policii. Nález vyvolá velký rozruch, neboť se ukáže, že souvisí s velkým případem přesahujícím místní rámec, který už policie vyřešila a považuje ho za naprosto jasný. Wistingovi se však zdá, že je tu několik zásadních háčeků. Aby dokázal prosadit svůj názor, musí se ovšem tvrdě postavit proti svým zcela zaslepeným kolegům přehlížejícím fakta, která se jim nehodí.

(vyjde na podzim 2017)

NA DNĚ

Během jediného letního týdne vyplaví moře na pláž poblíž Stavern postupně čtyři levá chodidla obutá v teniskách. Místní policie čelí záhadě: Kde jsou těla, k nimž nohy původně patřily? Kdo je takto znetvořil a proč? A je možné, že jde o tři důchodce a psychicky nemocnou ženu, kteří jsou od podzimu pohřšováni? Wisting si neví rady a situaci mu nijak neulehčí ani příjezd jeho dcery, která se rozhodla napsat reportáž o tom, jak lidem odsouzeným k dlouholetému vězení za těžké zločiny změnil pobyt za mřížemi život. Policejní i novinářská práce se opět nečekaně protnou ve chvíli, kdy vyjdou najevo dlouho utajované skutečnosti, které ze dna na povrch vůbec vyplout neměly.

(vyjde na jaře 2018)

V edici THRILL připravujeme:

A. J. Banner: *Dobří sousedé*

Marit Reiersgårdová: *Žávěje*

Adam Brooks: *Noční dravec*

Jørn Lier Horst: *Poustevník*

Marit Reiersgårdová: *Boží prst*

Jorge Fernández Díaz: *Dýka*

Helen FitzGeraldová: *Pláč*

Jack Grimwood: *Moskva*

Nicolás Obrégon: *Modrá světla Jokohamy*

Jørn Lier Horst: *Zaslepení*

V edici THRILL již vyšlo:

Helen FitzGeraldová: *Virál*

Alan Russell: *La Loba*

Nelson DeMille: *Žářivý anděl*

Simon Tolkien: *Rozkazy z Berlína*

Jørn Lier Horst: *Honící psi*